

Het **wonder** van mijn uurwerk

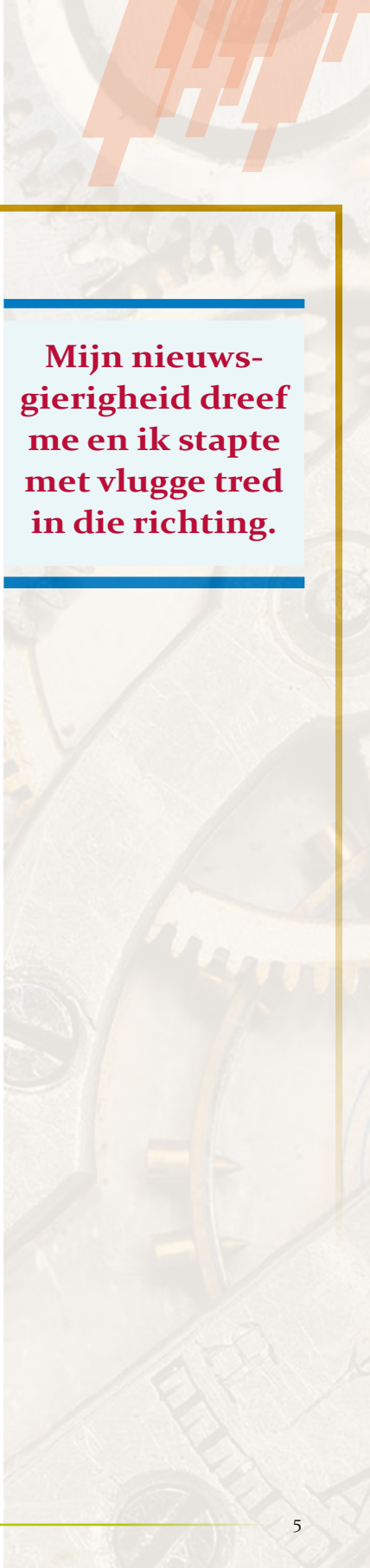
Jaren terug, ergens half juni, toen er nog geen sprake was van digitale uurwerken, wandelde ik langs het strand van Oostduinkerke. Het was een pittige wandeling. Want ondanks het mooie en warme weer stak er een felle wind op. Toch was het echt genieten van de zuivere lucht die mijn longen vulde. Er was niet veel volk op het strand. De grote vakantie lag nog een paar weken van me, ons af.

Nieuwsgierig

Door de wind beukten de golven tegen het strand aan en aangezien de zee zelf niet zo zuiver is, werd heel wat afval op het strand gegooid. De strandjutters zouden weer goed hun werk hebben. In de verte zag ik iets dat op een dier leek. Mijn nieuwsgierigheid dreef me met vlugge tred in die richting. Het bleek een verdrinken kalf te zijn. Ik moest meteen denken aan de uitdrukking 'als het kalf verdrinken is, dempt men de put' (wat niets anders betekent dan dat er pas maatregelen genomen worden als het te laat is). In dit geval was er geen sprake van een put waarin het dier zou verdrinken zijn. Maar ik vroeg me toch af hoe dit kalf dan in zee terecht gekomen was. In de wijde omgeving was nergens ook maar een weide of boerderij te bespeuren. Misschien van een schip gevallen? Maar ook dit leek me een ongegronde uitleg.

Toeval

Het moest er al een hele tijd gelegen hebben (raar dat de opruimdienst nog

**Mijn nieuws-
gierigheid dreef
me en ik stapte
met vlugge tred
in die richting.**

niet gepasseerd was). Toen ik dichterbij kwam, merkte ik dat er zich op de bruine huid van dit kalfje precies een lederen riempje had gevormd. Dat had veel weg van een pasklaar riempje voor een polshorloge. Of was dit een oud armbandje dat precies naast dat dode kalf met dezelfde kleur beland was? Ik bleef me maar afvragen hoe dit allemaal kon. En zeker als het zou gaan om een bandje dat precies naast het kalf beland was. Wat een toeval! Dat er zomaar spontaan uit het dode kalf een armbandje ontstaan was, was een idee dat wal noch schip raakte.

‘Gewoon’ glas

Mijn wandeling hield niet op met dit ene voorval. Een beetje verder zag ik iets blinken in de zon. En ook dat wekte mijn nieuwsgierigheid. Misschien deed ik de vondst van mijn leven: een stukje zilver of goud, of misschien zelfs een diamant? Ik versnelde mijn tred en liep naar het voorwerp toe. Maar ook dit was weer een maat voor niets. Het bleek gewoon glas te zijn. Alhoewel, ‘gewoon’ glas. Het had een prachtige ronde vorm. En eigenlijk - ongelooflijk - deed het me alweer denken aan een uurwerk: het glaasje van een uurwerk. En weer kwam die vraag: hoe is dit hier toch terechtgekomen? Zou de hitte van de zon misschien het zand

tot glas omgevormd hebben? Of was een bliksemschicht van enkele dagen geleden misschien de oorzaak? Nee, ook dit leek me een waanzinnig idee. Een of andere schipper had gewoon zijn kapotte horloge over boord gegooid. En hier was het dan na een lange tocht door de zee, beland. Of misschien was een wandelaar het glaasje van zijn uurwerk kwijtgespeeld op het strand...

Metaal

En je gelooft het nooit, maar ik kreeg nog iets bijzonders in het vizier. Enkele weken daarvoor had ik wat afval van metaal gevonden. Maar ik had niet meteen het initiatief genomen om dit op te ruimen. Als bij wonder was het metaal nu totaal van vorm veranderd. Het had grillige, maar heel fijne vormen aangenomen, zoals ‘radertjes’. Radertjes van een uurwerk. Ik bekeek het nauwkeurig en zag dat die radertjes perfect in elkaar haakten. En dat er ook wieltes en zo aan vast zaten. Toen ik dit voorwerpje omdraaide, zag ik zelfs een plat rond plaatje met fijne wijzertjes vooraan. Alles paste precies in een welbepaalde vorm van... euh, een uurwerk.

Verbazing

Ik stond daar met mijn mond vol tanden en moest even zitten om te bekomen van de

emoties. Ik plofte me neer in het zand en keek doelloos naar de horizon van de zee. Maar toen ik die verschillende voorwerpen weer bekeek, gebeurde het ongelooflijke. Het bandje, het glaasje en de radertjes in uurwerkvorm werden door de golven naar elkaar toe geduwd. Ik bleef vol verbazing kijken. Het geheel klikte spontaan in elkaar en plots lag een gloednieuw (want dat kwam er ook nog eens bij: alles leek zich door tijd en toeval te vernieuwen) polshorloge. Ongelooflijk!

Intelligent

Tot hier dit fictieve verhaal. Je hebt allang begrepen dat het gebaseerd is op pure fantasie, uit een (heel dikke!) duim gezogen. Alhoewel. Het verwondert mij nog steeds dat de meeste mensen overtuigd zijn dat tijd en toeval de scheppers zijn van de hele wereld. Maar alleen al een uurwerk, dat een knap staaltje techniek is, wijst op een ‘schepper’, een uurwerkmaker. Die moet bijzonder intelligent zijn om zo’n uurwerk te maken en dan ook nog te kunnen repareren als het stuk raakt.

Zelfs Voltaire moest toegeven:

“Het heelal verwacht mij, en ik kan mij niet voorstellen dat dit uurwerk wel bestaat, en dat er geen uurwerkmaker zou zijn”.

Verwondering

De lente komt eraan en steeds weer word ik bepaald bij het natuurlijk schoon dat ontluikt. Dan besef ik ook weer wat een groot brein maar ook kunstvaardigheid

moet schuilen in God die zich manifesteert in Jezus Christus. En gelijk besef ik mijn kleinheid, nietigheid. Wat ben ik blij om niet alleen in verwondering te staan voor de Persoon achter deze schepping. Maar Hem ook te

kunnen danken voor het leven dat Hij rondom mij schenkt. En ook voor het eeuwig leven dat Hij wil geven.

Yvan Thomas

